

Andrea Rimová

ZA DVERAMI MOJICH SNOV

MOTÝL

Andrea Rimová

ZA DVERAMI
MOJICH SNOV

Copyright © Andrea Rimová 2014
Design © Motýľ design 2014
Cover photo © Netfalls/Fotky&foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014

ISBN: 978-80-8164-020-9

Andrea Rimová

ZA DVERAMI
MOJICH SNOV

VYDAVATELSTVO MOTÝL

*Venujem zo srdca babke,
ktorá je mojou vášnivou čitateľkou.*

PROLÓG

„Vy hádam žartujete,“ povedala som policajtovi, ktorý pred necelými piatimi minútami zazvonil pri dverách bytu, kde som žila s Kamilou.

Stáli sme v kuchyni a ja som ho zabíjala pohľadom. Žene v uniforme vedľa neho som nevenovala pozornosť. Cúvla som o meter, akoby som sa bála, že na mňa policajt zaútočí. Žena mi venovala smutný pohľad, no nepovedala ani slovo.

„Mohli sme kontaktovať jej rodičov. Kým by však prišli do mesta... Máme podozrenie, že ide o vraždu a nechceme dať prípadnému útočníkovi náskok,“ pokračoval tichým hlasom.

„To bude určite omyl,“ počula som svoj hlas a mala pocit, akoby nepatril mne. Ani telo, v ktorom som bola spútaná, zrazu nebolo moje. Celá záležitosť bola jedno veľké nedorozumenie.

Podlomili sa mi nohy, a keby ma muž zákona nezachytil, zviezla by som sa na zem ako jesenný list zo stromu. Usadil ma na stoličku a sám sa uvelebil na druhú, pol metra odo mňa.

„Verte mi, toto je na mojej práci najhoršie, no je to nevyhnutné.“

Cítila som bolesť v hrdle pri každom slove, ktoré som vyslovila. „Vy si tu len tak vtrhnete a poviete mi, že Kamila je mŕtva? Že sa predávkovala? Viete vôbec, čo hovoríte? Kamila si nikdy v živote nezapálila ani len obyčajnú cigaretu! Neobjavila sa celý víkend, ale určite sa čoskoro vráti.“

Zaregistrovala som, ako policajтка mrkla na kolegu. Vstal a ona si sadla na jeho miesto.

„Slečna, nevieme, či je to vaša kamarátka. Prišli sme, lebo potrebujeme vašu pomoc. Obet' totiž...“ Zmlkla a dotkla

sa mojej dlane. „Prepáčte, ale žena, ktorú sme našli v hoteli Magic, sa zapísala pod jej menom. A uviedla túto adresu. Možno len vašej kamarátke ukradla doklady. Preto je dôležité, aby ste išli s nami a...“ Zaligotali sa jej oči a mne až vtedy začali dochádzať jej slová.

Nadýchla som sa a pozrela na jej prsty, ktoré mi jemne stisli dlaň.

„Mám identifikovať telo?“

Prikývla. Muž stál obďaleč a potichu sledoval rozhovor. Toto nebol zlý film ani nevydarený žart, ale krutá realita.

Cítila som oheň v lícach a ťažké viečka. Chcela som niečo povedať, no nedokázala som zo seba vydať ani hláska.

Poobzerala som sa po izbe. Pohľad mi padol na pohovku pri okne, kde Kamilina úhl'adne poskladaná flaušová deka už dva dni bezúspešne čakala na svoju majiteľku. Bola som si istá, že odišla na víkend so svojim tajným milencom. Povedala, že mi čoskoro prezradí, o koho ide, a veľa ďalších noviniek, len mám byť trpezlivá. A tak som čakala na vhodný čas, kedy sa odhodlá a vyjde s pravdou von.

Zahľadela som sa na policajtku. Netlačila na mňa, len si zahryzla do pery. Možno si spomenula na blízkych, ktorých tiež kedysi stratila.

„Oblečiem sa,“ zašepkala som a odišla do svojej izby. Na viac som sa nezmohla.

Netuším, či boli v meste zápchy, ani aké bolo počasie. Zo sveta spomienok na Kamilin úsmev a našu poslednú spoločnú chvíľu ma vytrhlo až cinknutie výťahu, ktorý zastal v podzemí nemocnice. Do nosa mi udrel ťažký zápach dezinfekčných prostriedkov a po chrbte prešiel mráz.

Dala by som všetko, len aby som sa vyhla chvíli, ktorá ma čakala. Videla som množstvo filmov, v ktorých ukazovali identifikáciu obetí šialených psychopatov alebo nezmyselných autonehôd. Vedela som, že ma nečaká nič príjemné,

a akosi som si nechcela pripustiť, že možno uvidím Kamilu naposledy.

Moje predstavy sa s filmovými zábermi vôbec nezhodovali. Miestnosť, do ktorej sme vstúpili, pripomínala klasickú nemocničnú izbu. Žiadne dlaždice, kachličky ani chladiace boxy, z ktorých by vytiahli podložku so stuhnutým telom, iba biele steny a dlhý úzky stôl.

Výhľad na telo na ňom zacláňal muž v bielom plášti. Keby plachta neprekrývala hlavu, vyzeralo by to ako bežné lekárske vyšetrenie. Neprijemný zápach však neprebili ani osviežovače v zásuvkách.

Pozrela som na nohy mŕtvoly, ktoré vytŕčali spod plachty. Nechty boli nalakované žiarivým oranžovým lakom. Podobný som zahliadla pred pár dňami v našej kúpeľni.

No a čo? To ešte nemusí znamenať, že je to Kamila. Taký dnes nosí väčšina báb. Navyše, neónové farby sú teraz in.

Čím viac som sa blížila k stolu, tým viac sa naťahoval čas. Oťaželi mi nohy a odmietali kráčať. Chýbali dva metre, meter a pol, nakoniec meter... Všimla som si ruku obete vytŕčajúcu spod bielej plachty. Medzi prstami mala tmavé fľaky a ničím nepripomínala Kamilinu ruku.

To nie je ona. Kamarátka nosila prstene. Viac prsteňov na každej ruke a náramok od rodičov. A v poslednom čase aj drahé hodinky od milenca. Tieto ruky nie sú jej.

Patológ skúmal akési papiere. Odrhol od nich zrak, premeral si ma s neutrálnym výrazom na tvári a odstúpil.

„Pripravená?“ opýtal sa tónom, ktorým by som si pýtala v novinovom stánku žuvačky.

Pripravená? Ako sa má človek pripraviť na smrť blízkej osoby?

Nadýchla som sa a zápach mi opäť pripomenul, kde som. Stála som len pár sekúnd od pravdy, ktorá sa mohla stať mojou nočnou morou, a nechcela som ujsť – ďaleko. Ešte raz som

si premerala ruku mŕtvoly a prikývla. Potom som na krátky okamih zavrela oči.

1

Keď som spoznala Tima, mala som zlomené srdce. Postaral sa o to Vlado – najsexi muž zo susednej dediny, ktorý mi narozprával presne to, čo žena potrebuje počuť. Miloval ma už na druhom rande a na treťom sa zmienil, že si ma vie hravo predstaviť ako matku svojich detí. Mal krásne oči, prítlačlivý úsmev, pevný zadok a nablýskané auto. Čo viac som mohla chcieť? V predstavách som sa videla v svadobných šatách po jeho boku. Netušila som, že keď sa ma dostatočne nasýti, stratí záujem a budem preňho len ďalšie meno na zozname husí, ktoré mu naleteli.

Zlomené srdce som si plánovala zreparovať tak, že hneď po maturite opustím rodnú dedinu a nájdem si prácu v najbližšom krajskom meste. Osud bol mojim plánom naklonený. Podarilo sa. V reštaurácii v centre mesta potrebovali čašníčku a moja hotelová škola a psie oči ich na pohovore presvedčili. Majiteľ podniku mi pomohol prenajať si izbu v neďalekej ubytovni a o pár dní ma mama s otcom priviezli aj so stokilovou batožinou autom, aby videli podmienky, v ktorých budem žiť.

Mama plakala, akoby sme sa už nikdy nemali stretnúť. Otec, ktorý vlastne nebol mojím skutočným otcom, ma pevne objal, akoby ma pred takmer dvadsiatimi rokmi sám splodil.

„Dávaj na seba pozor, Evka,“ povedal úprimne.

„Neboj sa, otec. Ty daj pozor na mamu, dobre?“ prosila som ho. Smutne prikývol. Mama sa na mňa ešte raz silno prilepila a zababrala mi slzami zmiešanými so špirálou a s mejkapom biele tričko.

Kto má rád lúčenie? Pochybujem, že existuje niekto taký.

Bolo mi ťažko. No vedela som, že bolo nevyhnutné odísť. Chcela som žiť ďaleko od miest, kde by som mohla naraziť na toho namysleného „Casanovu“, ktorý podlo využil moju naivitu, aby sa mi dostal pod sukňu. Ďaleko od dediny, kde sa každý stará o všetko a všetkých, okrem seba, kde každý potrebuje rozoberať iných, pretože sám si nevie poradiť so svojim životom.

Opäť som si pomyslela, aká škoda, že mama po smrti môjho biologického otca nemala ďalšie deti. Teraz by sa jej hodil niekto, kto by vyplňal prázdnotu, čo som po sebe zanechala. Radovan mi nikdy nedal pocítiť, že nie som jeho vlastná dcéra, no určite mu bolo ľúto, že nemá aj pokrvného potomka. Nikdy sme to spolu nepreberali. Mama sa iba raz zmienila, že ak by otehotnela, riskovala by život. Bola som vtedy malá, no vedela som, že ju nechcem stratiť. Preto som sa zmierila s osudom jedináčika. Dodnes neviem, či to bola pravda, alebo len prostriedok na utíšenie mojich požiadaviek na súrodencov.

Vybaľovanie vecí na ubytovni mi trvalo celú večnosť, no cítila som sa neskutočne slobodná a dospelá.

Pozajtra začínam nový život.

Budem zarábať peniaze a môcť bezhlavo nakupovať v obchodných centrách.

Neskôr si prenajmem malý byt s automatickou práčkou a so sporákom, pomyslela som si, keď mi pohľad padol na biele tričko špinavé od maminho smútku.

Hodila som sa na posteľ a s pohľadom zapichnutým do stropu som si predstavovala nasledujúci deň. Mal sa tu po mňa zastaviť môj nadriadený, trochu mi ukázať mesto a odprevadiť ma k lekáre, aby vykonala vstupnú prehliadku.

Verila som povere, že ak prvýkrát zaspávate na novom mieste, máte si niečo želať. Pred spaním som si želala, aby sa mužovi, ktorý odporne oklamal nielen mňa, ale aj ďalšie

dievčatá, vrátilo všetko aj s úrokmi. Ak tá povera naozaj funguje, ten chrapúň bude raz veľmi nešťastný.

Ráno som sa zobudila do pekného dňa, popreťahovala sa v tvrdej posteli a rozhliadla sa po svojom malom kráľovstve. Malá izbička sa mi páčila, aj keď v nej okrem postele, stola, stoličky, skrine, police a zrkadla nič nebolo. Rodičia mi síce priviezli menší televízor, ale ešte som ho nemala čas zapnúť.

Predpokladala som, že najväčším nedostatkom nažívania v tejto izbe bude toaleta, o ktorú sa musím deliť s obyvateľmi ďalších jedenástich izieb na poschodí. A rovnako aj sprcha a kuchynka.

Spomenula som si na Kamilu zo susednej dediny, ktorá tu študovala na vysokej škole. Raz v autobuse opisovala svojej kamarátke internátny život a sťažovala sa, že takto nevydrží dlho žiť. Sedela som vtedy za nimi a nevedela si predstaviť, že sa do sprchy nedostane vždy, keď to potrebuje. Napriek negatívam, ktoré Kamila vtedy vykresľovala, tešila som sa na všetko, čo ma čaká. Aj keď to k pohodliu domova malo veľmi ďaleko. Jednoducho som bola šťastná.

Lebo to bolo nové.

Lebo to bolo dočasné.

Lebo mi patrilo svet.

O deviatej mi zavolať na mobil šéf. Čakal ma v aute pred ubytovňou. Vybehla som von plná energie, vzala si od neho rovnošatu, ktorú budem nosiť v práci, a zanesla ju do izby. Potom som sa zvalila na sedadlo spolujazdca a prehliadka mesta sa mohla začať.

Ukázal mi cestu na autobusovú a železničnú stanicu, najbližšie potraviny, poštu, nákupné centrum, polikliniku, budovu polície, knižnicu, mestský úrad a mnoho iných záchytných bodov, ktorých polohu čoskoro budem poznať ako vlastnú dlaň.

Šéf ma nakoniec vysadil pred ambulanciou, poprial mi

pekný štart do nového života a aby som sa dobre vyspala pred prvým pracovným dňom. Potom odišiel.

Vstúpila som do čakárne, zapísala sa na papier, kde bolo ešte asi osem nevyškrtaných mien a usadila som sa na stoličke pri okne. Lekárka už mala u seba moju kartu. Mama sa o to postarala.

Obzerala som sa dookola a dúfala, že toto miesto nebudem navštevovať často. Nevieam, ako dlho som tam sedela, no zrazu sa otvorili vchodové dvere a do čakárne vstúpil Tim. Slušne pozdravil a očami si premeral neveľkú miestnosť. Jeho pohľad sa zastavil na mne. Snažila som sa spomenúť si, či ho odniekiaľ nepoznám, keďže sa na mňa tak uprene díval. Neúspešne. Buď som mala otrasnú pamäť, alebo on bol nejaký čudný, keď tu tak stál a zíval.

Po chvíli si sadol na vedľajšiu stoličku a povedal: „Ahoj. Vyznie to možno zvláštne, ale čo keby sme zašli na kávu?“

Rozosmiala som sa. Toto som naozaj nečakala. Už vtedy som si všimla, že má krásny hlas.

Pozrela som k papieru, kde som sa zapísala.

„Koľko ľudí je pred tebou?“ opýtal sa, keď pochopil, kam smerujú moje myšlienky.

„Ešte asi šesť.“

„Tak to máme čas. Ideme?“ nadvihol obočie a ja som bez váhania vstala a vykročila za ním.

2

Tim bol môj prvý kamarát vo veľkom meste. Prvý a najlepši. Nevedela som, čo ma na ňom vtedy zaujalo, no neskôr som zistila, že je to skvelý človek. Vyžarovala z neho bezstarosť,

mal zmysel pre humor a bol ochotný počúvať moje reči o tom, ako sa mi ťažko zvyká v novej práci, a sťažnosti, že nemám práčku a neviem variť, lebo nemám ani sporák. A že na voľnú sprchu čakám niekedy aj dve hodiny.

Bol atraktívny. Vysoký a štíhly, krátke hnedé vlasy si upravoval gélom. Mal veľké modré oči, malý nos a plné pery. Mojim spolužiačkam by sa pri pohľade naňho roztriasli kolená, ja som si však držala odstup a Tim to chápal. Povedala som mu, že nie som pripravená na nový vzťah a dal mi priestor, aby som sa spamätala z novej práce, bývania a zo života, ktorý som začala žiť. Stali sa z nás skutoční kamaráti.

Veľa sme sa rozprávali. Miloval môj smiech. Naučil ma cestovať mestskou dopravou, ukázal mi, ktorá pizza je najchutnejšia, aj kde sa dá najlepšie zabaviť.

Bol o štyri roky starší a tiež jedináčik. Jeho mama krátko po prvom pôrode ochorela a musela sa podrobiť operácii. Nemohla mať viac detí. Možno nás spájalo to, že sme vyrastali sami a vzájomne si nahrádzali súrodencov, ktorých sme nikdy nemali, lebo to tak chcela príroda. Odrazu sme akoby našli brata a sestru, po ktorých sme v kútiku duše obaja tajne túžili po celý život.

Často mi opakoval, že keď ma vtedy v čakárni uvidel, akýsi vnútorný hlas ho navádzal, aby ma oslovil. Nevedel to vysvetliť a ja pochopiť, ale brali sme to ako fakt, že nám bolo súdené stretnúť sa.

Po niekoľkých mesiacoch sa začal stretávať s dievčatami a ja som mu ako správna kamarátka dávala rady, ako sa má správať a kam dotyčnú slečnu zobrať na rande. Detailom, a najmä sexuálnemu životu, sme sa zámerne vyhýbali. Ja som žiaden nemala a ten jeho bol príliš osobnou záležitosťou. Ne potrebovala som vedieť, kedy a s kým spáva.

Prialala som mu však všetko šťastie sveta. Bol mi ako ozajstný brat.

Domov som chodila raz za mesiac, aj to len na víkend. Mama sa ťažko zmierovala s mojím odchodom, no bola bezmocná. Život v meste ma bavil a peniaze, ktoré som si začala odkladať už z prvej výplaty, mali po roku veľkú hodnotu.

Spolu s otcom boli pyšní, že sa mi darí, a doma ma rozmaznávali. Chodili po špičkách, aby ma nezobudili, mama piekla a vyvára, otec zakaždým požičal od kolegov devedečko s dobrým historickým filmom, lebo vedel, že ich milujem. Večer pri šálke čaju som im rozprávala vtipné zážitky z práce, v ktorej mi po roku predĺžili zmluvu na neurčito. V reštaurácii som podávala stopercentný výkon, čo šéf videl hneď od začiatku. Na otázku, či som si našla priateľa, som prevrátila očami a mama hlasno vzdychla. Mať dvadsať a nemať partnera bolo na dedine niečo prazvláštne. Väčšina o generáciu starších žien bola v mojom veku už minimálne zasnúbená a ich dcéry, ktoré tam ostali žiť, boli na tom podobne.

„Mami, mám dvadsať, nie štyridsať,“ opakovala som jej s pobaveným výrazom na tvári.

„Viem, ale bývaš vo veľkom meste a si sama. Nemáš nikoho, kto by na teba dával pozor.“

„Nepotrebujem ochranu, mami. Mesto nehryzie a ak sa mi má stať niečo zlé, pokojne k tomu môže dôjsť aj u nás, nemyslíš?“

Otec súhlasne prikývol, no nahlas nepovedal ani slovo.

„Ja len, že Ľudmila z vyšného konca včera v potravinách rozprávala o výbavičke pre bábätko, ktorú kúpila svojej tehotnej dcére. A ja som jej závidela, že čoskoro do ich domu pribudne dieťaťko,“ priznala sa.

„Mami, keď si nájdem vhodného partnera a zabezpečíme si bývanie, budem uvažovať aj o svadbe a dieťaťu. No upozorňujem ťa, že to ešte potrvá. Pravdepodobne aj Marika z nižného konca sa stane babkou skôr ako ty,“ vyhlásila som a mama sa

zamračila. Na nižnom konci totiž žiadna Marika nebývala, takže mama pochopila moju iróniu.

„Bývať by ste mohli tu. Dom je dosť veľký a sme tu iba sami dvaja,“ navrhovala riešenie mne a budúcemu zaťovi, ktorý ešte ani nestihol vstúpiť do môjho života.

Spolu s otcom sme vybuchli smiechom a mama sa k nám pridala.

Život na dedine plynul pomalšie ako v meste. Dedina voňala mojím detstvom a nik sa nikam neponáhlal. Dokonca aj babky chodievali do kostola minimálne pol hodinu pred začiatkom omše, aby si stihli poklebetiť. Bez ohľadu na ročné obdobie. Mala som to tu rada, ale iba na občasné víkendy a sviatky.

3

Tíma som doma viac ako dva roky vôbec nespomenula. Chcela som sa vyhnúť maminým otázkam. Verila totiž, že priateľstvo medzi mužom a ženou neexistuje a nemala som chuť ju o tom presvedčať. Rodičia preto netušili, že okrem pár kolegýň, s ktorými som sa skamarátila, existuje v meste aj muž, na ktorom mi záleží.

Keď na začiatku decembra, takmer dva a pol roka po zoznámení, vyhlásil, že si našiel prácu v zahraničí, akoby sa mi zrútil svet.

Čakala som ho v našej obľúbenej kaviarni. Poslal mi esemesku, že sa musíme stretnúť. Vraj má nejaké novinky.

Meškal dvadsať minút, no namiesto ospravedlnenia ma silno objal a pobožkal ma na čelo. Potom si sadol na stoličku oproti mne a v očiach mal iskričky.

„Vyhrál si tisíc eur na stieracom žrebe,“ usmiala som sa. Zavrteľ hlavou, že nie.

„Tak si zbalil tú nezbaliteľnú, čo zrušila rande už aspoň stodvadsaťkrát,“ podoprela som si bradu a sledovala ho pozornejšie, ako inokedy.

Opäť záporne pokrútil hlavou, no zjavne sa na mojich tipoch dobre zabával.

Čosi sa stalo. Si úplne iný. Vyžaruje z teba niečo, čo si neviem vysvetliť.

„Tim, nenapínaj ma. Povedz, čo sa deje,“ prosila som ho.

Žmurkol na mňa, zakýval na čašníka a objednal si dvojité espresso s mliekom. „Našiel som si prácu,“ povedal víťazne.

Pokrčila som nechápavo obočie. „Veď ty ju predsa máš.“

„Ale už nie nadhlo. Dnes som dal výpoveď. Táto automobilka ma už prestala baviť, znížili nám prémie a od pondelka máme nového majstra, s ktorým sme si nepadli do oka. Takže, keď mi včera zavolať bratranec, že rozširujú stavebnú firmu, v ktorej pracuje...“ rozprával nadšene.

„Počkaj,“ prerušila som ho. „Ktorý bratranec?“

Zovrelo mi žalúdok. Tim vždy spomínal len jedného. Vraj so zvyškom rodiny neudržiava kontakt. Volal sa Rasťo a žil v zahraničí.

Len mi nehovor, že odtiaľto odídeš!

„Predsa Rasťo,“ potvrdil moje obavy. „Takže, bábika, hneď po Novom roku nastupujem na stavbu vo Francúzsku.“

Usmieval sa od ucha k uchu a čakal gratulácie. Nemohla som ho sklamať, preto som sa prinútila do sileného úsmevu.

„Blahoželám, Tim.“

Vidina nového života ho neobyčajne rozrušila, preto si nevšimol, že sa moje oči nesmejú. Zapálil si cigaretu a veselo štebotal, kde presne bude pracovať, a ja som ho prestala vnímať. Dochádzalo mi, že bude d’aleko. Veľmi d’aleko. Možno sa mu Francúzsko zapáči a ostane tam navždy.

Keď urobil prestávku, aby si odpil z kávy, využila som príležitosť.

„Takže v januári odchádzaš. Ako často budeš chodiť domov?“

Nepostrehol smútok v mojom hlase, no presvedčil ma, že sa nášho priateľstva nemieni vzdať.

„Zhruba každé tri mesiace. Ale spravíš si v práci voľno a prídeš ma pozrieť. Navštívime spolu Paríž! Vždy som sníval o plavbe po Seine,“ rozplýval sa.

„Dobre,“ usmiala som sa.

Tim zvažnel a chytil ma za ruku.

„Evi, zarobím tam takmer trikrát toľko ako tu. Už po roku si budem môcť kúpiť úplne nové auto.“

Stisla som mu ruku a cítila sa trápne.

Ako som len mohla byť taká sebecká a netešiť sa? Tak veľmi sa tešil, že zarobí viac peňazí a uvidí nové miesta. A ja som sa tých pár minút utápala v smútku, že ma tu necháva samu. Má predsa právo na svoj život aj plniť si svoje sny. Bol by hlúpy, keby nevyužil takúto šancu. Ponuka trojnásobného platu sa nedostáva každý deň.

„Teším sa s tebou, Tim. Aj keď je pravda, že si neviem predstaviť, že tu nebudeš,“ vyklopila som položartovným tónom, no on zvažnel.

Priložil si moju ruku k perám, pobožkal ju a povedal: „Pre nás dvoch to znamená, že sa neuvídime tak často, ale nič sa neboj, sestrička. Budeme si písať a telefonovať a skajpovať, prinesiem odtiaľ pravé francúzske víno a nejaké dobroty,“ predpovedal budúcnosť.

„Musíš si na seba dávať pozor,“ povedala som a prikryla som ľavou rukou jeho dlaň, ktorou zvieral moju pravú ruku.

„Sľubujem,“ zvesela sa usmial, a ja som sa cítila oveľa lepšie.

Odprevadil ma pred ubytovňu, a keď sme zastali pred vchodom, pozrel sa na budovu zhora nadol a povedal: „Verím,

že keď sa prvýkrát vrátim domov, budeš už bývať inde. Tá malá izbička ti už nestačí, kočka. Mali by sme sa začať obzerať po byte, ktorý by si si mohla dovoliť prenajať.“

Mal pravdu. Dva a pol roka som tu prežila len vďaka teplej strave v práci. Do mojej časti spoločnej chladničky sa zmestili maximálne dva jogurty, mlieko, maslo a dve paradajky. A do vlastnej minichladničky som investovať nechcela. V izbe by sa potom nedalo ani pohnúť.

„Naozaj mi s tým pomôžeš?“ opýtala som sa s nádejou v hlase.

„Samozrejme. Nájdeme ti malý byt s práčkou a so sporákom. A s parkovacím miestom, aby som mal kde parkovať svoje nové fáro, keď ťa prídem zasypať darčekom z Francúzska.“

Rozosmiala som sa a objala ho ako brata, ktorý musí narukovať na povinnú vojenskú službu.

4

Do polovice decembra sme absolvovali niekoľko obhliadok jednoizbových bytov, ktoré sa mi zdali pridrahé a mnohé ani neboli kompletne vybavené.

Tim bol veľmi rozumný. Počúvala som otázky, ktoré kládol majiteľom o poplatkoch za vodu, elektrinu a kúrenie, či o internetovom pripojení. Tušila som totiž, že si niečo nájdem až v januári, keď už môj ochranca bude preč.

Ľudia žili predvianočne. Boli nervózni, často odmietali nájsť kompromis ohľadom termínu prehliadky. Mnohí mi povedali: zavolajte o mesiac a uvidíme. Ak by som nemala izbu na ubytovní, pokojne by som mohla ten mesiac prečkať pod mostom.

„Je to v háji. Vyzerá to tak, že si byt nenájdem. Zostarnem

v izbe dva krát dva metre v miestnej ubytovni,“ povedala som smutne, keď som zložila telefón. „Vraj chcú študentky. Najlepšie medičky, pretože tie majú toľko učenia, že určite nebudú žúrovať. Vyzerám snád' na to, že zháňam byt na divoké akcie?“

„Určite niekde existuje miesto, ktoré na teba čaká. Len ho musíme nájsť,“ nevzdával sa Tim.

„A to je pravdepodobne v nebi. Nefajčím, nepijem, nevystrájam ako iné baby v mojom veku. Žijem pustovnícky život... som hotový anjel. Určite pôjdem do neba a tam budem mať sama pre seba obrovský apartmán s veľkou posteľou s baldachýnom a rohovou vaňou,“ žartovala som.

„Škoda len, že k tebe nebudem môcť zísť na kafe. Návštevy z pekla k tebe asi nepustia. Ja zrejme zakotvím v nejakej škatuli od vysávača. Fajčím, pijem, často mením frajerky... hotový Lucifer,“ nahrával mi.

Smiali sme sa ako blázniví. No vedeli sme, že o pár dní odchádzam k našim, a keď sa vrátim, Tim bude d'aleko.

„V piatok som sám doma a ty máš voľno. Mohla by si prísť k nám a spravili by sme si také malé Vianoce. Zoženiem Perinbabu, poprosím mamu, aby spravila kapustnicu, a my pripravíme šalát a rybu. Dokonca dostaneš aj darček.“ Kráčali sme po chodníku smerom z kaviarne, odkiaľ sme obvolali ešte niekoľkých majiteľov bytov na prenájom.

„To znie dobre. Kam idú tvoji rodičia?“ vyzvedala som. Strela som sa s nimi len párkrát – keď sme sa boli s Timom bicyklovať a požičal mi mamin bicykel alebo keď sme sa u nich doma chystali na halloweensky večierok. Boli milí. A jeho otec mal toľko charizmy, že by ju mohol rozdávať. Tim mu bol veľmi podobný aj výzorom, nielen galantným vystupovaním.

„Sú pozvaní na nejakú narodeninovú oslavu. Takže v piatok, dobre?“ uisťoval sa.

„Fajn. Teším sa. A ďakujem za všetko, Tim. Nie si až taký Lucifer, keď mi toľko pomáhaš,“ pobožkala som ho na obe líca a odkráčala do svojej izby.

Predčasné Vianoce s Timom sa vydarili. A dostala som aj darček. Krásnu, ručne maľovanú kašmírovú šatku. Červenú. Vraj mi najviac pristane k tmavým vlasom a navyše priťahuje lásku. Tim odo mňa dostal encyklopédiu, po ktorej dlho túžil. Bola drahá, ale tá radosť stála za to.

Potom mi ukázal fotografie troch dievčat, na ktoré si robil záľusk, a ja som vybrala tú najkrajšiu. Aj keď som ho kárala, aby už nič nezačínal, napísal jej, či by nešli do kina. Baba súhlasila pod podmienkou, že film vyberie ona, a môj kamarát zatlieskal rukami.

5

Na ďalší deň som cestovala domov preplneným autobusom. Každý chcel byť na sviatky doma. Bola som zamotaná do vlastných myšlienok a hudbu, ktorá na mňa revala zo slúchadiel v ušiach, som akoby vôbec nepočula.

Budú sa našim páčiť darčeky?

Stretnem sa s kamarátkami, ktoré som dávno nevidela?

Odpustí si tentoraz mama poznámku o mojej nezadanosti?

Bude v dedine znova taká komická koncoročná zábava, ako keď som bola pubertiačka? Uvidím tam aj toho chrapúňa, čo ma vtedy oklamal?

Odkedy som poznala Tima, trávila som silvestrovské oslavy s ním, so svojimi dvomi kolegyňami a jeho partiou na chate za mestom. Teraz mi dal šéf „megadlhú“ dovolenku. Jedenásť dní. Ako kompenzáciu predchádzajúcich dvoch rokov, kedy

som medzi sviatkami pracovala aj nadčasy. Bola som mu za to vďačná, lebo doma moju pozornosť, zahľtenú myšlienkami na Timov odchod, zaujali iné veci. V meste sa mi s ním spájali každý chodník, ktorým sme za posledné roky prešli. Predstavila som si ho, ako mi mával na stanici, v čiapke, ktorú od mňa dostal minulé Vianoce.

Budeš mi chýbať, braček. Veľmi.

Prialala som si, aby sviatky trvali večne a nemusela som sa vracat' do mesta. Mama sa na mňa záhadne dívala, no nepovedala ani slovo. Keď sme s otcom osameli, odhalil jej tajomstvo.

„Myslí si, že niekoho máš a že nemáte práve najšťastnejšie obdobie. Trápi sa, že si sa jej nezdôverila.“

Bola som prekvapená.

„Nemám priateľa, otec. Naozaj nie.“

„Chceš povedať, že si za celý ten čas, čo si preč, nemala žiadne rande? Evička, si predsa krásna mladá žena. Za tebou sa musí otočiť každý dobre vidiaci muž.“ Zdvihol obočie a čakal na moju odpoveď.

„Pozri sa, dievčatá, s ktorými pracujem, sú aj moje kamarátky. Sem-tam si vyrazíme na diskotéku alebo si posedíme v nejakom bare. A mám aj kamarátov. Za ten čas som spoznala viacerých, ale žiaden ma nezaujal natoľko, aby som si chcela budovať vzťah,“ vysvetlila som.

Tváril sa, že mi neverí.

„Ak by som mala priateľa, určite by ste sa to dozvedeli ako prví,“ pokračovala som.

„Mame sa zdáš zvláštna. Vraj sa celý čas pozeráš na mobil, akoby si čakala od niekoho správu,“ prezradil.

Tá je teda všímavá. Naozaj sa často dívam na mobil, lebo Tim je s kamarátmi na chate, popíjajú a on mi píše vtipné správy. Odlahčuje bezútešnú situáciu, pretože jeho odchod sa nezadržateľne blíži.

„Dobre vieš, že v tomto období rozosiela esemeskou vianočné i novoročné prania veľa ľudí,“ rozhodla som sa neprezradiť, kto zamestnáva moju myseľ.

Otec prikývol a usmial sa. „Len si prajeme, aby si bola šťastná.“

„Ja viem, ale zatiaľ som šťastná takto,“ povedala som, keď mi zapíjala v mobile správa.

Pozrela som sa na displej a zbadala, že je od Tima.

ZAJTRA SI KÚPIM OBROVSKÝ KUFOR A ZABALÍM ŤA DOŇHO. VEZMEM SI ŤA SO SEBOU POD EIFFELOVKU.

„Novoročná básnička?“ opýtal sa otec a ja som nemala odvahy pozrieť sa mu do očí. Boli totiž plné slz. Timove slová ma dojali, lebo vyjadrovali, že tiež nebol na tom najlepšie.

„Čo je?“ Moje mlčanie otca neodradilo. Prisadol si ku mne a dvihol mi hlavu.

„Otec!“ zvolala som a hodila som sa mu okolo krku. V najbližších desiatich minútach som vyplakala všetko, čo ma posledné týždne ťažilo ako balvan.

Keď som sa utišila, vedela som, že som mu dlžná vysvetlenie.

„Jeden kamarát z mesta si našiel prácu v zahraničí. Odchádza už pozajtra.“

Pohladil ma po líci.

„Tak kamarát. Preto si slzami takmer vytopila izbu,“ zasmail sa.

„Nerozumieš tomu. Poznám ho celý ten čas, čo som preč. Pomohol mi so všetkým. Ukázal mi mesto a naučil ma cestovať trolejbusmi. Vždy stál pri mne a zrazu odchádza. Nevieť si predstaviť, aké to bude, keď sa vzdiali,“ utierala som si ešte mokré líca.

„Povieš mi jeho meno?“

Začudovala som sa.

„Prečo? Ved' ho aj tak nepoznáš,“ bránila som sa.

„Neviem prečo, ale mám taký pocit, že o tom mladom mužovi ešte budeme počuť. Ty totiž neplačeš často,“ povedal tajomne.

„Volá sa Tibor, ale od malička ho volajú Tim,“ povedala som zamyslene. „Ako dieťa takto komolil svoje meno.“

Otec vybral z križoviek zo stola ceruzku a zvesil akvarelový obraz, ktorý maľoval mamin talentovaný brat. Na jeho rám zo zadnej strany napísal veľkými písmenami: TIM. Potom obraz vrátil na miesto, pobožkal ma na čelo a nechal ma samu so svojimi myšlienkami.

Čo tým otec myslel, že ešte o ňom budeme počuť?

A čo sleduje napísaním Timovho mena na rám obrazu?

6

„Evka, si v poriadku?“ opýtal sa ma Tim na Valentína, keď mi volal z Francúzska.

Nie, nie som. Chýbaš mi. Neuveriteľne mi chýbaš. Nevidela som ťa už takmer dva mesiace.

„Áno, som. A čo ty? Ako sa máš?“ zaklamala som a položila mu otázku, na ktorú som nechcela počuť odpoveď. Keď som sa ho na to pýtala naposledy, pochválil sa vydareným rande s recepčnou z ubytovne, kde býval. Mala vraj dlhé čierne vlasy a nohy až po zem, krásny francúzsky prízvuk, a určite tak chutili aj jej bozky. Nepovedal, či spolu spali a či sa rande bude opakovať, lebo som mu nedala príležitosť. Zvolala som, že mám slabú baterku a rozhovor rázne ukončila vypnutím telefónu. Potom sme už len četovali a o spomínanej Francúzke sa viac nezmienil.

„Volám ti, lebo dnes je Valentín a ty si moja najväčšia láska. Všetko naj k dnešnému sviatku,“ povedal veselo.

Srdce mi od radosti poskočilo, ale len na chvíľu. Uvedomila som si, že si pravdepodobne viac vypil. Spoznala som to podľa intonácie.

„Ďakujem. Aj tebe prajem pekného Valentína,“ povedala som tichšie.

„Evka?“

„Áno?“

„Chýbaš mi. Aj naše rozhovory. A žartíky. A tvoj smiech,“ vymenúval.

Tak predsa len to myslí vážne. Naozaj mu nie som ľahostajná!

„Tim, aj ty mi chýbaš. Veľmi,“ zašepkala som, keď niečo zachrapčalo v telefóne a hovor sa prerušil. Viac sa už v ten deň neozval.

Pätnásteho februára som takmer odpadla, keď som na Facebooku zbadala fotky, na ktorých ho označila vychudnutá čierovláška s určite nie slovenským menom. Sedeli na palube lode plviacej sa po Seine, za nimi sa týčila Eiffelova veža. V rukách držali poháre so šampanským a usmievali sa do objektívu ako čerství novomanželia. Zabolelo to.

Mne si sľuboval, že ma vezmeš pod eiffelovku!

Hodila som sa na posteľ a nahnevane pozerala do stropu.

Určite je to tá recepčná. Pred tromi týždňami spomínal rande. A včera bol s ňou v Paríži. Takže spolu chodia. Paráda.

Vstala som a ešte raz sa pozrela na fotografiu. Tá baba bola krásna. Ja som bola preňho mladšia sestra, kým ju vnímal ako ženu. Nemala som právo hnevať sa ani žiarliť. Mohol si robiť, čo chcel.

Si dospelý, dvadsaťšesťročný muž, ktorý si naplno užíva život. Nie je to tvoja vina, že žijem ako v kláštore.

Je čas na zmenu. Čo najskôr si nájdem byt a pozriem sa aj po nejakom mužovi. Mama bude mať radosť.

7

S Blaženou, kamarátkou z práce, sme si prezerali v ten týždeň už šiesty byt. Pozreli sme sa na seba a zatvárali sa kyslo.

„Ďakujeme za prehliadku,“ povedala som zdvorilo majiteľovi. Práve zamykal dvere do bytu, za ktorý chcel stovky eur, aj keď bol v dezolátnom stave.

„Možno by si sa mala vykašľať na tie maringotky, pozrieť si dvojizbové byty a nájsť si nejakú spolubývajúcu,“ radila mi Blažena v trolejbuse.

„Mám z toho strach. Nikto z mojich kamarátov nehľadá bývanie a s cudzím človekom by som sa bála žiť. Je to veľký risk,“ oponovala som jej.

„Máš pravdu. Ľudia sú rôzni. A ak budeš mať také šťastie ako my s Jakubom...“ uznala, že moje obavy sú opodstatnené. S priateľom totiž nezvládali platiť za veľký byt neďaleko centra, a tak jednu izbu ponúkli na prenájom. Natrafili na pár skutočne zvláštnych ľudí, ktorí im veci buď zničili, alebo ukradli. Jej priateľ si preto radšej našiel popri práci aj brigádu a Blažena si nevedela vynachváliť cenu súkromia, ktoré opäť nadobudli.

Vrávalo mi to v hlave aj na ďalší deň v trolejbuse uháňajúcom smerom na stanicu. Cestovala som domov. Zvierala som v ruke kabelku a druhou rukou si pridržovala kufor, aby mi nespadol, keď trolejbus prudko zabrzdí. Naďalej som myšlienkami budila po naposledy prezeranom byte, ktorý pripomínal skôr maštaľ. Roky zanedbávaný, miestami chýbali parkety a cez

zavreté staré okná prefukoval vietor, až sa zdvíhala záclona. Navyše, majiteľ hovoril o byte ako o prezidentskom apartmáne, akoby si neuvedomoval, čo nám vlastne ponúka.

Do autobusu som nastupovala medzi prvými, takže som mala možnosť vybrať si sedadlo, na ktoré sa zložím. Keď som hľadala v kabelke slúchadlá prehrávača, začula som nad sebou ženský hlas.

„Máš tu voľné?“

Zdvihla som hlavu a dívala sa do očí dievčaťu, ktoré som poznala len z videnia. Bola to Kamila, ktorú chalani z našej dediny zbožňovali, lebo bola nedostupná a uzavretá a všetci si mysleli, že to zmenia.

„Jasné, sadni si,“ odvetila som a Kamila sa usmiala.

„Dík. Bála som sa, že budem stáť polovicu cesty ako nedávno,“ povedala a sadla si. Z kabelky vybrala fľašu s vodou a odpila si z nej.

Ja som pokračovala v hľadaní slúchadiel, keď mi zazvonil telefón. Tim. Váhala som, či mám zodvihnúť, alebo nie. Od Valentína sme spolu nehovorili, iba si písali. O čiernovláske nepadlo z jeho strany ani slovo. No keď jeho kamarát okomentoval fotografiu pod textom: *Hmmm, Francúzsko je naozaj krásne. Dobrý výber, kámo*, Tim reagoval slovom *Merci* a žmurkajúcim smajlíkom.

„Áno?“ Zdvihla som nakoniec a zahľadela sa von oknom.

„Zatajuješ sa predo mnou na skajpe, alebo sa mi to iba zdá? Nevidel som ťa tam už niekoľko dní,“ začal rozhovor.

„Mala som toho veľa. Nemala som čas,“ bránila som sa.

„Čo také?“ Neveril mi.

„Prehliadky bytov. Je to strašné, Tim. Ten posledný bol fakt hrozný. Začínam byť zúfalá,“ postťažovala som sa a bola som rada, že môžem zmeniť tému.

„To mi je ľúto. Skúsím sa ozvať Adriánovi, či by ti s tým nemohol pomôcť.“

„Ďakujem, ale nemusíš obťažovať svojich kamarátov. Na prehliadky so mnou chodieva Blažena. Ako sa ti dari?“ Opäť som stúpila, či nespomenie tú babu, alebo iné rande. Prekvapil ma však.

„Mám sa fajn, aj v práci je super, ale chýba mi domov, rodina, ty a kamaráti. Mám pocit, že som preč celú večnosť, a to neubehli ani tri mesiace,“ vydýchol.

Do úst sa mi tlačila otázka, kedy sa vráti, no nedokázala som ju vysloviť. Namiesto toho som sa nemo dívala, ako náš autobus opúšťa stanicu.

„Eva?“ prerušil ticho, ktoré nastalo v telefóne.

„Áno?“

„Deje sa niečo? Mám pocit, že si mimo. Že ma ani nepočúvaš.“ Znel urazene.

„Kdeže, počúvam ťa,“ protestovala som.

„Ani raz, odkedy som preč, si sa ma neopýtala, kedy prídem domov,“ povedal smutne.

Tak to je problém. Veľmi ťa chcem vidieť, no desím sa toho, že neprídeš sám. Preto sa ťa nepýtam. A teba zrazu uráža môj nezaujem?

„Lebo čakám, že mi to povieš sám, Tim.“

„Aha,“ poznamenal a bol ticho.

Dokelu s tebou! Aj tak vždy dosiahneš, čo chceš. Aj s frajerkami si vedel pekne mávať a teraz to skúšaš so mnou.

Vzdala som to.

„Tak, kedy prídeš?“

„Naozaj to chceš vedieť?“ počula som, že sa usmieva. Veru, úsmev je počuť aj v telefóne.

„Buď mi to povieš teraz, alebo mi to nehovor vôbec,“ predstierala som hnev, aby som mu urobila radosť.

„Prídem dvadsiateho marca,“ prezradil nadšene a čakal na moju reakciu.

„To je super, Tim. Ako dlho sa zdržíš?“

„Dva týždne. Oslávime spolu moje narodeniny, hmmm?“ Opäť sa usmieval a nakazil tým aj mňa.

„Veľmi sa na teba teším,“ povedala som, aj keď som plánovala byť chladná a trestať ho za to, že si našiel peknú frajerku.

„Toto je Eva, ktorú poznám a mám rád, nie tá zamyslená, plná starostí. Netráp sa pre byt. Opýtam sa otca, či o niečom nevie, aj keď si bola vždy zásadne proti,“ povedal.

„To sa nezmenilo, Tim. Chcem si nájsť ten byt sama. Naozaj si vážim tvoju ochotu, ale nechcem do toho ťahať niekoho, koho sa to vôbec netýka. Poradím si, uvidíš,“ ubezpečovala som ho.

„Ty si taká tvrdohlavá, sestrička. No ako myslíš. Ale držím ti palce, aby si si našla byt podľa vlastných predstáv,“ rezignoval.

„Ďakujem. Musím končiť, som v autobuse. Cestujem k rodičom,“ oznámila som mu a v duchu uvažovala, čo mu kúpim k narodeninám.

„Aha, aj preto sa mi zdalo, že si akási odmeraná, ale chápem. V autobuse sa netelefonuje pohodlne. Kadekto ťa môže počuť. Tak sa maj a napíš mi potom, ako bolo doma, dobre? Aj novinky o byte. Budem na teba myslieť,“ rozlúčil sa a nečakal, čo poviem. Jednoducho zložil. Typický Tim.

Vložila som telefón do kapsy v kabelke a zazipsovala ju. Opäť som sa zadívala von oknom, keď ma prerušil hlas spolusediacej.

„Prepáč, že ťa otravujem, ale nedalo sa nepočuť, že v telefonáte spomínaš akýsi byt,“ začala.

„Áno, pracujem v meste a bývam v ubytovni, kde ma to už nebaví. Prečo ťa to zaujíma?“ opýtala som sa a dúfala som, že to nevyznelo drzo. Kamila bola veľmi slušná.

„Pretože mám podobný problém. Bývam s otrasnými spoližiacikami v prenajatom byte a akosi mi to prerastá cez hlavu. Prestali sme si rozumieť, keď ma už nebavilo neustále po nich

upratovať riad, kúpeľňu a dokonca aj záchod,“ stíšila hlas a ja som sa k nej podvedome naklonila bližšie.

„To nemyslíš vážne! Ty si po nich upratovala ešte aj záchod? Čo sú to, preboha, za ženy?“ nechápala som.

„Sú to moje spolužiačky. Minulý rok som bývala s inými dievčatami, ktoré sú už piatačky a v letnom semestri už nechodia do školy, len sa pripravujú na štátnice. Preto som si myslela, že tieto baby budú vždy lepšia možnosť ako bláznivé vysokoškolské internáty, kde sa nedá učiť. Mýlila som sa. Preto uvažujem, že si nájdem malinký bytík len pre seba, kde budem mať svätý pokoj a hlavne čisto a ticho,“ vysvetľovala.

Kamila bola veľmi sympatická a mala príjemný hlas. Vyžarovala z nej múdrosť, ale aj rezervovanosť. Bola som si istá, že by sa naša debata nezačala, keby nezačula môj telefonát s Timom a slová byt prehliadka.

Opisovala som jej extrémne otrasné byty aj krásne, ale cenovo nevyhovujúce, a cesta za oknami pomaly ubiehala. Vystupovala skôr ako ja. Zdvorilo sa mi poďakovala za príjemnú cestu a informácie a už jej nebolo.

8

V dome bolo teplučko, len sneh za oknami pripomínal, že je začiatok marca. Rodičia sa tešili a vrhli sa mi okolo krku.

„Evička, tak veľmi si nám chýbala,“ hladila ma mama po vlasoch.

„Aj vy mi chýbate, ale som tu, tak sa budeme tešiť, dobre? Ostanem až do utorka. Mám dovolenku,“ oznámila som im a mama zvýskla.

Otec prikývol a nemusel nič hovoriť. Bol vd'ačný za to, že som si v práci vybavila dlhšie voľno. Mama mala v pondelok narodeniny a chystali sme sa ich spolu konečne osláviť. Mala som pre ňu krásny darček – teplý šál, kuchársku knihu so zásterou a zimné rukavice z pravej kože. Len nedávno jej jedna vypadla kdesi cestou z kostola a už ju nenašla. Bola som si istá, že ju moje dary potešia.

„Ako sa má?“ opýtal sa ma otec, keď som si k nemu prisadla na gauč v obývačke. Mama v kuchyni utierala riad po večeri.

„Kto?“ nechápavo som ho hypnotizovala.

„Hmmm,“ otec vstal, opatrne zvesil obraz zo steny a prečítal meno: „Tim.“

Zasmiala som sa.

„Ty nemáš chybu. Počkaj, keď mama zbadá, ako si znehodnotil ujev akvarel,“ zažartovala som.

„Veď to nie je vidieť. A všimla si si, že moja pamäť nie je najlepšia. Takto naňho nezabudneme,“ smial sa. „Tak, ako sa má Tim?“

Nestihla som odpovedať. Vo dverách obývačky už stála mama so škatuľou jablkového džúsu a so spýtavým výrazom na tvári. „Kto je Tim?“

Nahlas som vydýchla a otec pochopil, že nie som nadšená z toho, čo bude nasledovať. Žena, ktorá ma porodila sa vždy pýtala na milión detailov a chcela vedieť úplne všetko. Mala študovať kriminalistiku, nie ekonomiku, ktorú aj tak nedokončila, lebo som sa rozhodla narodiť ja.

„Tim je náš nový kuchár. Minule som otcovi spomínala, že reštaurácia prekvitá a v kuchyni to nestíhajú, tak máme posilu,“ klamala som a čítala som uznanie v otcových očiach, no zároveň varovanie, že toto nie je koniec.

Mama položila na stôl džús a odbehla do kuchyne po poháre. Otec zašepkal: „Prepáč, netušil som, že to môže začuť. Drž sa. Ešte sa to len začne,“ varoval ma.

Žmurkla som naňho. Mala som nápad, ako ju umlčať. *Poznám ťa veľmi dobre. Meno Tim u nás z tvojich úst tak skoro nevyletí.*

Keď sa vrátila, sadla si do kresla a vypla televízor, bez ohľadu na to, či otec niečo pozeral. Nalievala džús a tvárila sa, akože nič. No vedela som, že v predstavách mi už plánuje svadbu a rozpráva svojim verným kamarátkam, že jej dcéra bude čoskoro zasnúbená. S Timom z mesta.

„Takže nový kuchár. Koľko má rokov?“

„Mami, tu nič nehrozí. Je opačne orientovaný,“ povedala som a otec sa nahlas zasmial.

„Ako to?“ dávala sa na mňa nechápavo detektívka v prestrojení.

„No, po práci ho čaká na parkovisku auto, v ktorom sedí jeho milenec a odváža si ho do ich hniezdočka lásky. Čo robia ďalej, to je výhradne ich vec. Ale pravdepodobne to, čo muž so ženou, len s menším obmenami,“ vysvetľovala som vážne a zabávala som sa na výraze jej tváre. Toto bola jediná cesta, ako mamu umlčať.

„Aha.“ Tvárila sa, akoby zjedla koliesko citróna. „Ako sa ti cestovalo? Ešte vždy bývajú autobusy z mesta preplnené?“ Šikovne zmenila tému a ja som si d'akovala, že mi napadla spásanosná myšlienka s homosexuálmi.

„Autobus nebol plný, ale Kamila vrela, že nedávno išla domov a stála v uličke takmer polovicu cesty,“ odpila som si z džúsu.

„Kamila? Aká Kamila?“ začala ma vypočúvať mama, keď s Timom pohorela.

„Tá z Komárčíc. Spomínala som ju už. Študuje na vysokej.“

„Vy ste kamarátky?“ Dávala sa na mňa, akoby som jej oznámila, že som začala drogovať.

„Nie, poznám ju len z videnia, ale prisadla si ku mne a dali sme sa do reči.“ Dúfala som, že mama sa nebude zaujímať

o tému našej debaty. O byte som im chcela povedať, až keď to bude hotová vec.

Otec sa načiahol po svojom pohári, tak som mu ho podala.

„Čo študuje to dievča?“ vyzvedala mama.

„Psychológiu. A popritom brigáduje v supermarkete.“

V izbe nastalo ticho.

„Nemala by si sa s ňou príliš zblížovať.“

„Ale, Elenka, čo to hovoríš? Veď ju nepoznáš, iba na základe klebiet,“ napomenul ju otec.

„To dievča nemusí byť v poriadku,“ skonštatovala mama.

„Nechcem, aby mala na Evku zlý vplyv.“

Položila som pohár na stôl. *Tak toto môže byť zaujímavé. O čom to mama hovorí?*

„Netuším, čo máš na mysli.“

„Starší brat toho dievčaťa tragicky zahynul ešte ako malý chlapec a Kamilini rodičia sa z toho veľmi ťažko spamätávali. Ľudia hovoria, že jej matka stále berie silné lieky, hoci ubehlo toľko rokov. Je na invalidnom dôchodku, vraj sa liečila u psychiatra,“ oboznamoval ma so situáciou otec.

„Aha. To vysvetľuje, prečo pôsobí tak uzavreto. Má to s chorou mamou ťažké,“ premýšľala som nahlas.

Napila som sa džúsu a vybrala z obalu dévedečko.

„Priniesla som skvelý film,“ usmiala som sa na rodičov. Mama však zostala duchom neprítomná.

„Si v poriadku?“ opýtala som sa vyľakane.

„Áno, len ma akosi bolí hlava. Pôjdem si po tabletku, hneď som späť,“ vstala a odišla z obývačky.

Nechápavo som sa za ňou pozerala, keď otec prehovoril.

„Keď sa stala nehoda a ten malý chlapec prišiel o život, o ničom inom sa vraj v celej dedine nehovorilo.“

„Chápem. A mama by ich mala skôr ľutovať, že sa im také niečo prihodilo, nie ich odsudzovať a radiť mi, aby som sa od Kamily držala čo najďalej, nie?“

„V ženách sa niekedy vôbec nevyznám. O čom je ten film, moja?“ opýtal sa otec a ja som mu prečítala text na zadnej strane obalu.

„Znie to zaujímavo,“ tešil sa.

„Čítala som si na internete kritiky. Bol nominovaný na Oscara.“

Otec sa ku mne naklonil a zašepkal: „Tak, ako sa vlastne má?“ Prstom ruky ukázal na obraz a ja som vedela, že naráža na Tima. Nemohla som sa nezasmiať. Prvýkrát som mala s otcom tajomstvo.

„Je preč už takmer tri mesiace. Práca ho baví,“ mykla som plecami. Viac som nestihla prezradiť, lebo vošla mama a mala červené oči ako po plači.

Panebože, aj ja raz budem v prechode, ach bože.

9

V stredu som začínala v práci o jedenástej. Blažena bola so mnou na zmene a počas prípravy stolov na obed som jej hovorila o Timovom príchode.

„Mala by si si to priznať. Si doňho buchnutá,“ vyhlásila a prekvapila ma tým.

„Nie som. Záleží mi na ňom ako na bratovi,“ presviedčala som nielen kamarátku, ale aj samu seba.

„To určite. Preto si sa o ňom za takmer tri roky doma ani nezmienila,“ argumentovala.

„Nepoznáš moju mamu. Neustále by do mňa rýpala a podozrievala ma, že spolu niečo máme. Neverí na priateľstvo medzi mužom a ženou,“ vysvetľovala som, ale Blažena trvala na svojom.

„Blábláblá, len sa na to naďalej vyhovárať. Bojíš sa, že odhalia tvoju lásku k mužovi, ktorého považuješ za kamaráta. Preto o ňom mlčíš. A ak tvoja mama neverí na priateľstvo medzi mužom a ženou, má pravdu. Také existuje iba v prípadoch, že má jeden z nich inú orientáciu. Inak je to vždy časovaná bomba. A keď vybuchne, naberá buď podobu lásky až za hrob, alebo je koniec priateľstva. Iná možnosť neexistuje,“ dodala a vložila do vázy na stole pri dverách živý kvet.

Žeby mala pravdu? Stratím Tima, ak nebudem ovládať svoju žiarlivosť?

Blažena mi nasadila do hlavy chrobáka. Chodila som po reštaurácii ako námesačná a kontrolovala stoly. Moja myseľ však kašľala na vázičky, príbory, obrúsky a koreničky.

Je možné, že Tima naozaj milujem? Priznávam, teším sa na jeho príchod ako malé dieťa na Večerníček, ale to je normálne. Ved' sa poznáme dlho, pomáhali sme si navzájom a vždy sme pri sebe verne stáli ako brat a sestra. Teraz, keď žije tak ďaleko, je logické, že mi chýba a cítim sa osamelo.

„Premýšľaš nad tým, čo som ti povedala?“ opýtala sa po chvíľke Blažena.

„Áno. Ale trvám na tom, že Tim je ako môj brat,“ vyhlásila som.

„Práveže nie je,“ zasmiala sa Blažena.

Zamračila som sa na ňu.

„Eva, a čo ak ti predstaví nejakú ženu ako svoju snúbenicu?“

„Zbláznila si sa?“ zamračila som sa.

„Prečo? Raz sa to stane. Koľko má rokov? Dvadsaťšesť, dvadsaťsedem? Alebo si nájdeš niekoho ty, aj keď si ako trdlo a vzťahom sa brániš. Čakáš, že sa Tim konečne prejaví a zabojuje o teba ako o ženu,“ usmiala sa.

„Tak ty si myslíš, že preto som sama, lebo naňho čakám?“ Vyvalila som oči.

„Tak dobre. Povedz mi, prečo si teda nemala za celý čas, odkedy tu žiješ, ani krátky románik. Na chate ťa balil Timov kamarát, minule na diskotéke ďalší. A čo ten zaujímavý hosť, ktorý sem chodieval každú stredu na pracovný obed a díva sa na teba ako na zázrak?“ vymenúvala.

„Nemôžem si predsa niečo začať s Timovým kamarátom ani s neznámym chlapom, ani s naším hosťom,“ hnevala som sa na ňu.

„Môžeš. Timov kamarát vyzerá božsky, má vysoké IQ a slušnú prácu. Hovoril nám o tom na chate ešte počas minulého Silvestra. Neznámy muž na diskotéke k tebe podišiel a slušne ťa pozval na drink. Nechcel byť viac neznámy, rozumieš? A ten hosť? No čo, ak by ste si spolu začali, zmenil by lokál a bolo by to vyriešené,“ nedala sa odbiť. „To len ty si zaslepená. Keď ste sa s Timom spoznali, nebola si pripravená na vzťah a on to rešpektoval. Ale prešli takmer tri roky. Kedy si mala naposledy sex? Alebo si panna?“

Toto už bolo na mňa priveľa. Cítila som sa trápne a navyše mi dochádzalo, že Blažena má v mnohom pravdu.

Ja ťava. Kde to len žijem, keď som samu seba presvedčila, aká som spokojná? V rozprávke či v komédii? Nie som spokojná a nie som šťastná. Cítim sa osamelo, odkedy si Tim zbalil kufor bez toho, aby ma tam strčil, a ufujazdil pod eiffelovku sám. Ale nemilujem ho, to by som cítila inak. A dokážem to nielen Blažene, ale aj sebe.

„Tak ja ti teda ukážem, že je to inak. Pozri,“ zahladela som sa na hodinky. „O hodinu a štvrt' sem príde môj budúci frajer. Je streda.“

Blažena sa schuti rozosmiala.

„Tebe šibe,“ chytila sa za brucho. „Chceš toho fešáka v obleku zbalit' z trucu? Lebo som ti povedala pravdu?“

„Nie je všetko tak, ako si myslíš. Zbalím ho a basta,“ rozhodla som. „Ešte si odskočím na toaletu, kým začne bláziniec,